

‘Corona en de kernwaarden in het leven’

door Vic Latumahina (68 jaar)

Wat ik het meest miste vanaf het moment dat de coronacrisis uitbrak, was muziek maken, optreden met een band, anderen vermaken, even die geluksmomenten creëren voor mijzelf en voor anderen. Ik had/heb een zeer rijk muzikaal leven. Een plaatselijke bevriende archivaris heeft tijdens zijn zoektocht in de geschiedenis van popbands en muzikanten van de gemeente Tiel “ontdekt” dat zolang ik in Tiel woonachtig ben, ik in 26 bands gespeeld heb. Ik drum en zing.

Toen de coronavirus zich meldde werden optredens geannuleerd, repetities gingen niet door, contacten met anderen werden daardoor minder. Dus ook zingen in de kerk tijdens erediensten - wat ik graag doe - , was er ook niet meer bij omdat er geen fysieke diensten meer waren. In deze maand september was er in Tiel in twee weken tijd twee GIM-gemeenteleden overleden. Gezien de RIVM-richtlijnen werden landelijk bij GIM-gemeentes – voor zover ik weet - dan ook geen malam2 penghiburan gehouden, dus ook niet in Tiel. Ik kon dan helaas niet in de tweede gedeelte van de troostdiensten gaan zingen, zoals te doen gebruikelijk, waarbij dan het ene na het andere lied uit de tekstboeken van de kerk gezongen werden. Voor mij bleef het helaas niet alleen maar bij Tiel, want in die korte periode reisde ik ook af naar onder meer Oost Souburg en Culemborg voor doorlopende condoleances, wel of niet in een kerkruinte. Dat was vrij onwettelijk, een vrij onpersoonlijke situatie, omdat je dus op afstand de troost die je wilde geven, in fysieke zin op afstand doet. Het gebed van en voor de gezamenlijke vertroosting waren er ook niet. Bij ons, orang maluku, hebben wij die groeps cultuur waarbinnen die fysieke contacten belangrijke vormen van (non verbale) communicatie zijn om onze affectie, genegenheid en liefde daarmee welhaast letterlijk te laten voelen ‘alé rasa beta rasa’.

Wijlen mijn vader had – zoals velen – een vaste plek in de kerk tijdens de erediensten, direct rechts als je de kerkzaal binnenloopt. Het is een automatisme dat ik nu bij de erediensten naar die plek kijk als ik op mijn eigen vaste plek zit. Nu de erediensten hervat zijn zijn de vaste plekken voor menig trouwe kerkganger niet zomaar weer beschikbaar. Looproutes, aanwijspakketten, stickers en beprijling op de vloer, ...onwettelijk. Bij vergaderingen van de Tielse gemeenteraad, waar ik lid van ben, was ik dit wel gewend geraakt, nadat er gestopt werd met ZOOM-digitale (thuis)vergaderingen. Maar in een kerkgebouw tijdens erediensten had ik bij de eerste keer dat gevoel van een transformatie van de kerkzaal ‘van een gewijde omgeving naar een heringerichte ruimte waarbij Gods Woord snel afgeleid wordt door de stickers en beprijling die de looproutes aangeven en markeren waar je wel of niet kunt zitten. En dan ook niet te kunnen zingen, maar ik zing dan toch wel...in en met mijn hart...en ik voel dan op die momenten dat meerderen dit met mij doen..., je ziet ze dan ietwat schommelen en zachtjes bewegen in de kerkbanken.

Maar het is weer fijn samen met gemeenteleden fysieke erediensten te bezoeken.

Zelf was ik actief betrokken bij de besprekingen en voorbereidingen van het fysiek aan doen passen van de diensten aan de hand van de RIVM-richtlijnen. Met een groep van zo’n twaalf personen – kerkeraadsleden en gemeenteleden - bespraken we alles goed door. Na bijna een half jaar geen kerkelijke ontmoetingen in het kerkgebouw voelde ik ook bij de anderen tijdens die voorbereidingen de enorme behoefte weer met elkaar te zijn, weer erediensten te mogen doen. Iets dat niet echt uitgesproken werd naar elkaar toe, maar dat iedereen – denk ik - wel voelde. Bij mij speelde vooral de behoefte het gevoel te willen kunnen delen om er voor elkaar te zijn, voor de ander te willen zijn. Dat wat bij mij de vanzelfsprekende motivatie was om in mijn werkzame leven als sociaal agoog mensen nader tot elkaar te laten komen, sterkte de coronaperikelen enigszins euforisch bij mij die motivatie. Die motivatie was en is gestoeld op waar ik altijd in geloof, namelijk liefde en barmhartigheid,..belangrijke kernwaarden in het leven. Dit heb ik zeker van mijn ouders meegekregen.

Dat ik in allerlei opzichten in het wereldse leven beroepsmatig die liefde en barmhartigheid uit kon dragen en overbrengen aan anderen (collega's en willekeurige mensen en groepen), is volgens mij geen toeval. In mijn werkzame leven in met name de zorg en in het welzijnswerk heb ik in verschillende functies en hoedanigheden vorm kunnen geven aan vormen van de eerder genoemde kernwaarden van het leven 'liefde en barmhartigheid'. Deze kernwaarden liepen tijdens de afgelopen coronaperiode als rode draden door de haarvaten van de samenleving. De zorg voor coronapatiënten die op de IC's lagen, de ouderen in verpleeghuizen, zorg om jouw oude buren, mensen die werk en inkomen verliezen en daardoor in de problemen komen met hun gezin en met kinderen, en wellicht die in de schuldhulpverlening terechtkwamen, de eenzamen die geen aandacht meer hadden omdat je binnen moest blijven.

De kernwaarden met daarbij het bewustzijn van die zorg en aandacht voor elkaar, elkaar helpen en ondersteunen, de vertroosting zoeken en geven,..dit alles leek ineens voor menigeen belangrijk te zijn, dingen die je in en tijdens de erediensten, hetzij bij de bijbellezingen, hetzij in de liederen, en in Gods Woord dat gepredikt wordt, vindt.

Tiel 19 september 2020

Vic Latumahina